

[Lyshølt Hansen.]

til en deling til biskoppen efter hans bestemmelse.

Jeg er ikke klar over, hvor meget der ligger i, at delingen kan foretages efter biskoppens bestemmelse. Er det efter hans bestemmelse alene, eller skal han have menighedsrådets tilslutning til delingen, på samme måde som præsterne skal have det, hvis de begærer en deling? Jeg håber, at det er for forstå sådan, at biskoppen også skal have menighedsrådets tilslutning til en deling — ellers tror jeg vi må se nærmere på denne bestemmelse.

Idet jeg på mit partis vegne anbefaler lovforslaget til velvillig behandling, skal jeg til slut kun sige, at det næsten er synd, at kirkeministeren nu ønsker at fratage sig selv retten til at idømme forsømmelige præster bøder på fra 5 til 20 kr. Men jeg kender jo den højtærede ministers syn på pædagogiske spørgsmål og specielt på afstraffelse, og jeg må indrømme, at ophævelse af bestemmelsen er i god samklang med ministerens almindelige syn på afstraffelse.

Skov Thulesen: Det forslag til lov om ændring i lov om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m., vi her har til behandling, indeholder jo ikke særlig store principielle ændringer. Man kan godt sige, at det i væsentlig grad drejer sig om en ajourføring, således at loven bringes i overensstemmelse med den udvikling, der har fundet sted på dette område, ligesom der er foretaget visse redaktionelle ændringer.

For eksempel udgår sprogbrugen „gudelige forsamlinger“ overalt i loven og erstattes af ordene „kirkelige møder“. Det er helt i orden, da sprogbrugen „gudelige forsamlinger“ er uden mening for vor tids mennesker. Jeg kan dog ikke undlade et lille hjertesuk i den anledning, da jeg har nogen tilknytning til og interesse for det, som sprogbrugen „gudelige forsamlinger“ rettelig er udtryk for — det er nemlig den historiske betegnelse for det stærke åndelige røre, som udgik fra Fyn i vore oldeforældres tid.

Jeg finder, at det er meget bemærkelsesværdigt, at denne kirkelov i så høj grad svarer til tidens krav, at der ikke er behov for væsentlige ændringer. Det vidner om fremsyn hos tidligere tiders lovgivere, når

de på dette område har skabt en åndelig frihedslov, som vi i dag kun behøver at ændre på enkelte punkter, for at den stadig kan være en rummelig ramme om det kirkelige liv og ikke bliver til snærende bånd, der hindrer udviklingen.

Vi hilser med tilfredshed, at der for visse ændringers vedkommende er tale om at udvide denne frihedslovgivning, bl. a. ved at gøre alle faste præster ligestillet såvel med hensyn til benyttelse af kirkerne som med hensyn til at modtage sognebåndsløserne. Jeg er tillige meget tilfreds med, at man for de gudstjenesters vedkommende, som præsterne arrangerer ud over de faste gudstjenester, har strøget bestemmelsen om, at de skal være i sædvanlig form. Jeg finder det tiltalende, at man heller ikke her skal være hindret af snærende bånd. Man drøfter så ofte, hvordan man i højere grad kan få ungdommen til at søge kirken, og det fremføres undertiden, at gudstjenestens form kan have nogen betydning i den henseende. Det skal jeg ikke kunne sige, men i hvert fald bør den kirkelige lovgivning ikke stå hindrende i vejen for en eventuel udvikling også på dette område.

Jeg skal i øvrigt ikke her gå i enkeltheder vedrørende disse forslag til ændringer, som jo bedre egner sig til drøftelse i et udvalg. Jeg kan imidlertid sige, at vi gerne vil se nærmere på det spørgsmål, om det er rimeligt, at biskoppen skal kunne kræve distriktsdeling i sogne med under 10 000 indbyggere, selv om det ikke er et ønske hos de stedlige myndigheder. Jeg er også i tvivl om, hvorvidt bestemmelserne om, hvornår kirkebetjeningen kan kræve betaling, og hvornår ikke, er helt rimelige og logiske, sådan som de er udformet. Men alt dette er jo ting, vi kan kigge på i udvalget.

Efter at have fremsat disse bemærkninger vil jeg gerne stille det spørgsmål til den højtærede kirkeminister, om tiden ikke nu er moden til, at man åbner mulighed for, at lægfolk, hvor det ønskes, også kan få adgang til at tale ved de sædvanlige gudstjenester. Det er et ønske, som før har været fremført i det høje ting, og der er vist en vis praksis i den retning sine steder. Derfor kunne jeg godt ønske, at det også blev lovfæstet.

Endelig er der et andet problem, som jeg gerne vil drage frem nu, da denne lovgivning